

Justitsministeren (Bülow): Det glæder mig at kunne bringe det høje Ting en Tak for den velvillige Modtagelse, dette Lovforslag har faaet. Særlig vil jeg rette en Tak til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), som væsentlig er den, der har kritiseret Loven, men dog har gjort det med megen Velvillie og Forstaaelse og med megen Saglighed. Den væsentligste Indvending, det ærede Medlem havde mod Loven, var, at Voldgiften er tvungen, at den træder i Funktion, selv om Parterne ikke i hvert enkelt Tilfælde have vedtaget at underkaste sig Voldgift. Dette var den største Uoverensstemmelse mellem ham og mig. I den Anledning finder jeg mig foranlediget til, ligesom den ærede Ordfører for Flertalpartiet (C. Sørensen) gjorde i Gaar, at minde om, hvorledes denne Bestemmelse er kommen ind i Loven. Da Loven blev forelagt for dette høje Ting den 14. Februar 1906, var dens § 3 saaledes affattet, at Loven kun skulde gælde, naar Parterne før, under eller efter Handelens Indgaaelse havde vedtaget Voldgift. Men under Sagens første Behandling her i Tinget blev det foreslaaet at forandre denne Bestemmelse. Dette Forslag blev stillet af Ordføreren for det radikale Parti, der ogsaa den Gang var en Jurist, nemlig Herredsfoged Krabbe. Denne betegnede det netop, saaledes som Ordføreren for Flertallet i Gaar oplyste, som en Forbedring af Loven, om man gjorde Voldgiften tvungen. Som Ordføreren i Gaar citerede, lød Herredsfoged Krabbes Udtalelse saaledes: „Jeg vilde tro, at man burde søge at forbedre Lovforslaget saadan, at man dristede sig til at indføre den Regel, at naar det ikke mellem Parterne ved Handelens Afslutning var blevet udtrykkeligt forbeholdt af den ene eller den anden Part, at han maatte søge Rettens Afgørelse, hvis han ønskede det, skulde Sagen gaa til Voldgiftsmændene“. Som den ærede Ordfører ogsaa oplyste i Gaar, tog Ministeren Tanken op. Han sagde, at den var ham ikke fremmed, han havde haft den før, men han havde næret store Betæneligheder ved den. I det Udvalg, hvortil Sagen blev henvist, blev der da stillet et Forslag, hvorefter Bestemmelsen blev redigeret saaledes, som den nu er, altsaa saaledes, at Voldgiften blev obligatorisk, medmindre det modsatte var vedtaget. Heri vare samtlige Udvalgets Medlemmer enige. Da saa Lovforslaget i næste Rigsdagssamling, i Efteraaret 1906, blev behandlet i Landstinget, var Spørgs-

maalet ogsaa fremme der, og alle de Betæneligheder, som kunde, og med fuld Føje kunde, anføres mod Bestemmelsen, blev gjorte gældende af Højesteretssagfører P. G. C. Jensen. Spørgsmaalet blev drøftet baade i Salen og i Udvalget, hvilket man ser deraf, at der af Landstingets Jurister, Højesteretssagfører P. G. C. Jensen og Birkedommer Høst, blev stillet et Ændringsforslag om paa dette Punkt at føre Lovforslaget tilbage til sin oprindelige Form. Ved Afstemningen i Landstinget forkastedes imidlertid dette Ændringsforslag med 41 Stemmer mod 18, og Lovforslaget blev saa vedtaget med 32 Stemmer mod 10. Da Lovforslaget derefter kom ned i Folketinget igen, blev det her vedtaget med 74 Stemmer mod 2.

Som jeg sagde ved Forelæggelsen af nærværende Lovforslag, har Ministeriet atter haft Spørgsmaalet under Overvejelse, og naar jeg, om end ikke uden Betænelighed, blev staaende ved Lovens Bestemmelse, var Grunden den, at dette Spørgsmaal var saa omhyggeligt drøftet i begge Ting, da det oprindelige Lovforslag i sin Tid blev behandlet, og at der ikke kunde anføres andre eller nye Momenter udover dem, som Juristerne den Gang havde fremdraget. De Argumenter, der kunne anføres imod en saadan Bestemmelse, ligge lige for, enhver Jurist har dem paa Følelsen, de ere blevne oplyste for begge Tings Medlemmer, og naar saa Tingene med stor Majoritet have taget Stilling for denne Bestemmelse, forekommer det mig, at det ikke vilde være korrekt handlet af en Minister at foreslaa Loven forandret paa dette Punkt, som er et meget væsentligt. Der er saa meget mindre Grund til at gøre det nu, som to Omstændigheder, der foreligge nu, men ikke forelaa den Gang, tale derimod. Den Gang betød Loven en Forandring i det bestaaende Forhold, og om man gør dens Omraade noget mindre vidt eller noget mere vidt, mærkes maaske ikke saa meget i Befolkningen, thi det er noget nyt. Men nu er der Tale om at indskrænke en Bestemmelse, der gennemgaaende har virket til Befolkningens Tilfredshed, i hvert Fald for den Del af Befolkningen, der særlig bruger denne Lov. Det vil altsaa være en Indskrænkning paa et Omraade, hvor Befolkningen er tilfreds, og dette er dog mere betænkeligt, end hvis man fra Begyndelsen af havde bibeholdt Lovforslagets oprindelige Bestemmelse. — Den anden Forskel fra før er den, at den Gang kunde man med Føje sige, at der var mange, der ikke